

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl soudcem JUDr. Borisem Filemonem ve věci

žalobců:

- a) **AQS, a.s.**, IČO 25655922
sídlem Kunětická 2534/2, 120 00 Praha 2
 - b) **BONTONFILM a.s.**, IČO 26737493
sídlem Na poříčí 1047/26, 110 00 Praha 1
 - c) **HOLLYWOOD C.E., s.r.o.**, IČO 43872646
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1
- všichni zastoupeni advokátem JUDr. Janem Křivánkem
sídlem Pernerova 294/13, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému:

V.J., XXXXX,
trvale bytem XXXXX
zastoupený advokátem Ing. Mgr. Bc. Petrem Molnárem
sídlem Vrchlického 678/19, 500 02 Hradec Králové

o zaplacení částek 435 600 Kč s přísl., 248 400 Kč s přísl., 60 000 Kč s přísl., celkem sumy 744 000 Kč s příslušenstvím, částečným rozsudkem,

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) částku 248 400 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 11,75 % p.a. z částky 248 400 Kč od 25. 4. 2022 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 90 745,16 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce b).

- III. Žalovaný je povinen zaplatit ČR – Krajskému soudu v Brně do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku soudní poplatek ve výši 12 420 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 25. 4. 2022 se jednotliví žalobci domáhali původně zaplacení částek 426 600 Kč s příslušenstvím, 248 400 Kč s příslušenstvím a 60 000 Kč s příslušenstvím. Usnesením vyhlášeným při jednání dne 7. 2. 2023 došlo k úpravě vymáhané částky u žalobce a) na 435 600 Kč s příslušenstvím (částečné zastavení řízení pro zpětvzetí a současně povolení rozšíření žaloby o nový nárok). Žalované nároky u všech žalobců představují bezdůvodné obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny za neoprávněné užití autorských děl, konkrétně filmů, jejich umístěním na veřejný filehostingový server a umožněním jejich stažení jakémukoliv uživateli sítě internet. Toto jednání žalovaného bylo kvalifikováno jako trestný čin a v odsuzujícím trestním rozsudku byli žalobci (v trestním řízení v postavení poškozených) odkázáni se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. V řízení byly jako důkazy k prokázání aktivní legitimace předloženy licenční smlouvy uzavřené jednotlivými žalobci. Po seznámení s jejich obsahem a k námitce žalovaného soud shledal, že podstatná část licenčních smluv uzavřených žalobci a) a c) je vyhotovena v anglickém jazyce a řídí se jiným než českým právem. V případě těchto licenčních smluv lze očekávat nejen nutnost vyhotovení jazykových překladů, ale především nezbytnost seznámení se s cizí právní úpravou a s tím související prodloužení délky řízení. Jelikož v případě žalobce b) k takovým krokům dojít nemusí (licenční smlouvy prokazující jeho aktivní legitimaci jsou všechny v českém jazyce a řídí se českým právním řádem), dospěl soud k závěru, že o nárocích žalobce b) je možné rozhodnout částečným rozsudkem. V tomto bodě soud akcentuje především vzájemnou oddělitelnost jednotlivých žalovaných nároků. Z pohledu soudu není důvod, aby byl žalobce b) nucen vyčkávat na rozhodnutí o svých nárocích do doby, než budou splněny podmínky též pro rozhodnutí o nárocích zcela odlišných subjektů. Obdobně je taktéž v zájmu žalovaného, aby u žalobce b) nedocházelo k dalšímu nárůstu nákladů řízení v situaci, kdy je již možné o veškerých jeho nárocích rozhodnout. Z toho důvodu soud přistoupil k vyhlášení částečného rozsudku, kterým zcela vypořádává nároky žalobce b). Nároky žalobců a) a c) se bude soud následně zabývat v dalším průběhu řízení. V dalším textu odůvodnění tohoto rozsudku, pokud není výslovně uvedeno jinak, soud žalobcem myslí výhradně žalobce b), jehož nároky jsou tímto částečným rozsudkem řešeny.
3. Žalobce se domáhá po žalovaném bezdůvodného obohacení za celkem 9 autorských děl – filmů, a to konkrétně filmů s českými názvy Bony a klid 2, Cesta bez návratu, Gympl, Jak se zbavit nevěsty, Kobry a užovky, Líbáš jako ďábel, Perfect Days – I ženy mají své dny, Učitelka a Život je život (dále též jen „předmětná díla“ či „předmětné tituly“), přičemž u 3 z těchto titulů (Gympl, Líbáš jako ďábel, Perfect Days – I ženy mají své dny) činí obvyklá cena licence částku 10 800 Kč a bezdůvodné obohacení ve výši dvojnásobku 21 600 Kč, v případě zbývajících titulů obvyklá cena licence představuje 15 300 Kč a bezdůvodné obohacení tak dosahuje 30 600 Kč za jeden titul.
4. Žalovaný namítal nedostatek aktivní legitimace na straně žalobce, neexistenci výhradní licence žalobce ke sdělování předmětných děl prostřednictvím internetu a absenci evidence žalobce jako poskytovatele audiovizuální služby na vyžádání, ve vztahu k pasivní legitimaci namítl spoluodpovědnost provozovatele serveru. Žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu č.j. 24 C 57/2015-241 a navazující rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci č.j. 7 Co 31/2019-288 a dále namítl nepřiměřenost požadovaných nároků a jejich promlčení.
5. Ze záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 18. 4. 2019 má soud za prokázané, že na základě oznámení od České národní skupiny Mezinárodní federace hudebního průmyslu, z.s., bylo zahájeno trestní řízení proti neznámému pachateli pro přečin porušování autorského

práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „t.z.“).

6. Z podání České protipirátské unie ze dne 5. 7. 2019, vyčíslení přihlášených nároků dle jednotlivých společností a plné moci pro zastupování žalobce ze dne 8. 4. 2014 soud zjistil, že se žalobce zastoupený Českou protipirátskou unií přihlásil do trestního řízení s nárokem na náhradu újmy ve výši 6 212 816 Kč, kdy součástí neoprávněně zpřístupněných titulů byly také všechny předmětné tituly. V této fázi bylo řízení stále vedeno proti neznámému pachateli.
7. Z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 4. 8. 2020 je patrné, že s ohledem na doposud zjištěné skutečnosti v rámci prověřování je dostatečně odůvodněn závěr, že se žalovaný (již tedy ztotožněný pachatel) měl dopustit výše uvedeného přečinu dle § 270 t.z.
8. Sdělením ze dne 8. 10. 2020 vyrozuměl policejní orgán žalobce prostřednictvím České protipirátské unie o možnosti prostudovat spis s ohledem na skončení vyšetřování a stanovil mu termín 30. 10. 2020.
9. Sdělením ze dne 23. 3. 2021 žalobce opětovně potvrdil, že se v trestním řízení domáhá náhrady újmy v celkové výši 6 212 816 Kč a toto sdělení bylo učiněno již ve fázi po podání obžaloby.
10. Usnesením Okresního soudu ve Znojmě ze dne 30. 6. 2021, č.j. 18 T 140/2020-673, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. 2. 2022, č.j. 9 To 337/2021-733, má soud za prokázané, že žalovaný byl uznán vinným, že v období od 30. 11. 2015 do 31. 3. 2019 neoprávněně umístil na veřejně přístupný server nejméně 471 filmů a umožnil tak jakémukoliv uživateli internetu tyto filmy stáhnout, čímž spáchal přečin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1 t.z. Žalobce byl jako poškozený se svými přihlášenými nároky současně odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
11. Ze smlouvy o poskytnutí licencí pro službu „subscription video on demand“ mezi žalobcem a společností OBBOD s.r.o. s přílohou bylo prokázáno, že při udělování podlicence žalobcem k užití filmových děl prostřednictvím počítačové sítě internet takovým způsobem, že k němu mají uživatelé přístup v místě a čase dle své volby, je obvyklá licenční doba 12 měsíců. Cena takové podlicence se obvykle stanoví na základě počtu zhlédnutí konkrétního filmu, ovšem při dodržení tzv. minimální garance, která představuje minimální výši odměny, kterou je nabyvatel podlicence povinen uhradit bez ohledu na faktický počet zhlédnutí daného filmu. V případě smlouvy uzavřené v prosinci 2016 je minimální garance stanovena nejčastěji u filmů s rokem výroby do roku 2011 včetně, tedy v daném okamžiku starších 5 let, na částku 10 800 Kč, v případě filmů mladších 5 let na částku 15 300 Kč. V rámci souboru filmů vztahujících se k této smlouvě se jedná o tzv. modus, tedy nejčastěji se vyskytující částku.
12. Z předžalobní výzvy ze dne 30. 3. 2022 spolu s podacím lístkem soud zjistil, že žalobce vyzval žalovaného k úhradě dlužné částky a nabídl mj. její snížení při mimosoudní dohodě, popřípadě sjednání splátkového kalendáře.
13. Ve vztahu k jednotlivým filmům má soud dále za prokázané, že:
 - v případě filmu Bony a klid 2 byl žalobce na základě licenční smlouvy uzavřené s producentem NOGUP agency s.r.o. ze dne 21. 11. 2013 spolu s dodatkem ze dne 1. 11. 2016 držitelem výhradní licence pro digitální distribuci tohoto filmu na území celého světa po dobu 6 let od kinopremiéry. Digitální distribuci se rozumí v tomto případě sdělování díla veřejnosti v místě a čase dle volby zákazníka jakýmkoliv způsobem, zejména ale nikoliv výlučně stažením díla přes síť internet. Screenshotem databáze CSFD.cz a IMDb.com je dále prokázán rok výroby filmu 2014;
 - v případě filmu Cesta bez návratu (v orig. Aftermath, The) byl žalobce na základě licenční smlouvy uzavřené s producentem FOXX NEW MEDIA s.r.o. ze dne 2. 8. 2016

spolu s dodatkem č. 1 a č. 4 a přílohou č. 1 k dodatku č. 4 držitelem výhradní licence pro digitální distribuci tohoto filmu na území ČR a SR po dobu 5 let od podpisu smlouvy. Digitální distribucí se rozumí v tomto případě sdělování díla veřejnosti v místě a čase dle volby zákazníka jakýmkoliv způsobem, zejména ale nikoliv výlučně stažením díla přes síť internet. Screenshotem databáze CSFD.cz a IMDb.com je dále prokázán rok výroby filmu 2017;

- v případě filmu Gympl byl žalobce na základě licenční smlouvy uzavřené s producentem VOREL FILM s.r.o. ze dne 22. 2. 2016 držitelem výhradní licence pro digitální distribuci tohoto filmu na území celého světa po dobu 5 let od 1. 1. 2016. Digitální distribucí se rozumí v tomto případě sdělování díla veřejnosti v místě a čase dle volby zákazníka jakýmkoliv způsobem, zejména ale nikoliv výlučně stažením díla přes síť internet. Screenshotem databáze CSFD.cz (včetně verze vyhotovené soudem) a IMDb.com je dále prokázán rok výroby filmu 2007;
- v případě filmu Jak se zbavit nevěsty byl žalobce na základě licenční smlouvy uzavřené s producentem ArtMovieProduction s.r.o. ze dne 15. 12. 2015 držitelem výhradní licence pro digitální distribuci tohoto filmu na území ČR a SR po dobu 5 let od kinopremiéry s výjimkou licence SVOD, která byla udělena jako nevýhradní. Digitální distribucí se rozumí v tomto případě sdělování díla veřejnosti v místě a čase dle volby zákazníka jakýmkoliv způsobem, zejména ale nikoliv výlučně stažením díla přes síť internet. Screenshotem databáze CSFD.cz (včetně verze vyhotovené soudem) a IMDb.com je dále prokázán rok výroby filmu 2016;
- v případě filmu Kobry a užovky byl žalobce na základě licenční smlouvy uzavřené s producentem OFFSIDE MEN s.r.o. ze dne 25. 8. 2015 držitelem výhradní licence pro digitální distribuci tohoto filmu na území ČR po dobu 5 let. Digitální distribucí se rozumí v tomto případě sdělování díla veřejnosti v místě a čase dle volby zákazníka jakýmkoliv způsobem, zejména ale nikoliv výlučně stažením díla přes síť internet. Screenshotem databáze CSFD.cz (včetně verze vyhotovené soudem) a IMDb.com je dále prokázán rok výroby filmu 2015;
- v případě filmu Líbáš jako ďábel byl žalobce na základě licenční smlouvy uzavřené s producentem Falcon a.s. ze dne 16. 12. 2011 spolu s dodatkem č. 1 ze dne 18. 12. 2017 a č. 2 ze dne 3. 6. 2020 držitelem výhradní licence pro pay-per-view/on-demand distribuci tohoto filmu na území ČR a SR po dobu od účinnosti smlouvy do 16. 12. 2023. Pay-per-view/on-demand distribucí se rozumí v tomto případě sdělování díla veřejnosti v místě a čase dle volby zákazníka zejména přes síť internet. Screenshotem databáze CSFD.cz a IMDb.com je dále prokázán rok výroby filmu 2012;
- v případě filmu Perfect Days – I ženy mají své dny byl žalobce na základě licenční smlouvy uzavřené s producentem IN film Praha spol. s r.o. ze dne 2. 1. 2009 spolu s dodatkem držitelem výhradní licence pro internet/on-demand distribuci tohoto filmu na území ČR a SR po neomezenou dobu. Internet/on-demand distribucí se rozumí v tomto případě sdělování díla veřejnosti v místě a čase dle volby zákazníka zejména přes síť internet. Screenshotem databáze CSFD.cz (včetně verze vyhotovené soudem) a IMDb.com je dále prokázán rok výroby filmu 2011;
- v případě filmu Učitelka byl žalobce na základě licenční smlouvy uzavřené s producentem OFFSIDE MEN s.r.o. ze dne 6. 6. 2016 držitelem výhradní licence pro digitální distribuci tohoto filmu na území ČR a SR po dobu 5 let. Digitální distribucí se rozumí v tomto případě sdělování díla veřejnosti v místě a čase dle volby zákazníka jakýmkoliv způsobem, zejména ale nikoliv výlučně stažením díla přes síť internet. Screenshotem databáze CSFD.cz (včetně verze vyhotovené soudem) a IMDb.com je dále prokázán rok výroby filmu 2016;

- v případě filmu Život je život byl žalobce na základě licenční smlouvy uzavřené s producentem Flamesite s.r.o. ze dne 19. 7. 2013 spolu s dodatkem č. 2 držitelem výhradní licence pro digitální distribuci tohoto filmu na území celého světa po dobu od účinnosti smlouvy do 21. 5. 2023. Digitální distribucí se rozumí v tomto případě sdělování díla veřejnosti v místě a čase dle volby zákazníka jakýmkoliv způsobem, zejména ale nikoliv výlučně stažením díla přes síť internet. Screenshotem databáze CSFD.cz (včetně verze vyhotovené soudem) a IMDb.com je dále prokázán rok výroby filmu 2015.
14. Co se týče provedených důkazů v podobě rámcové smlouvy o poskytování děl pro službu „video on demand“ mezi žalobcem c) a společností Telefónica Czech Republic, a.s., a dále licenčních smluv k filmům Důvěrný nepřítel, Plán útěku 2 a Nestyda, týkají se nároků jiných žalobců, nikoliv žalobce b), proto se jimi soud v tomto částečném rozsudku dále nezabývá a skutková zjištění z nich v této fázi řízení nečiní.
 15. Další navržené důkazy soud neprováděl. Jedná se především o licenční smlouvy, jejich dodatky, oznámení o dostupnosti a screenshoty týkající se filmů dalších žalobců a) a c), kterými se bude soud zabývat v dalším průběhu řízení. Obdobně se žalobce b) nijak netýká také prohlášení společnosti IN Film Praha s.r.o. ze dne 3. 3. 2023 a související vyúčtování výnosů a nákladů distribuce k filmu Nestyda. Poučení poškozené právnické osoby z 10. 7. 2019, sdělení ze dne 23. 10. 2019, podání poškozených ze dne 24. 1. 2022, slovníček užívaných pojmů, záznam o sledování zásilky s předžalobní výzvou, email obsahující předžalobní výzvu a rozhodnutí ÚOHS ze dne 23. 6. 2011 soud neprováděl, neboť z těchto nelze učinit skutková zjištění podstatná pro rozhodnutí ve věci. Rozsudky zdejšího soudu č.j. 24 C 57/2015-241 a Vrchního soudu v Olomouci č.j. 4 Co 25/2016-284 a 7 Co 31/2019-288 soud neprováděl jako důkazy, neboť z nich nebylo možné učinit skutková zjištění významná pro toto řízení, ale vypořádal se s nimi v rámci hodnocení věci. Obdobná situace je i v případě odpovědi Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 17. 8. 2022.
 16. Na základě provedených důkazů dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu: Žalovaný v období od 30. 11. 2015 do 31. 3. 2019 neoprávněně umístil na veřejně přístupný server nejméně 471 filmů a umožnil tak jakémukoliv uživateli internetu tyto filmy stáhnout. Součástí těchto filmů byly taktéž předmětné tituly vyjmenované v bodě 3 odůvodnění tohoto rozsudku. U každého z těchto titulů byl žalobce vždy alespoň po část období neoprávněného sdělování držitelem výhradní licence pro takovou formu distribuce, která odpovídá umožnění stažení díla přes internet. Obvyklá cena za poskytnutí licence k uvedené formě distribuce závisí mj. na stáří filmu a u titulů starších 5 let odpovídá částce 10 800 Kč, u titulů novějších se jedná o 15 300 Kč. Nejkratší obvyklá doba licence činí 1 rok. V době neoprávněného sdělování filmů byly 3 z předmětných titulů starší 5 let a zbývajících 6 předmětných titulů novějších. Žalobce se přihlásil se svými nároky do trestního řízení, kde však byl odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních a následně marně vyzval žalovaného k úhradě dlužné částky.
 17. Soud se po právní stránce na prvním místě zabýval otázkou promlčení nároku. Podle § 619 ve spojení s § 621 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku, (dále jen „o.z.“) počíná u bezdůvodného obohacení běžet promlčecí lhůta ode dne, kdy se oprávněný dozvěděl nebo mohl dozvědět, že k bezdůvodnému obohacení došlo a osobě povinné k jeho vydání. Pokud bylo trestní řízení vedeno původně proti neznámému pachateli, pak žalobce (v postavení poškozeného) mohl získat nezbytnou vědomost o konkrétní osobě povinné k vydání bezdůvodného obohacení nejdříve z usnesení o zahájení trestního stíhání, které bylo vyhotoveno dne 4. 8. 2020. Vědomost o dalších okolnostech ohledně osoby povinné k vydání bezdůvodného obohacení získal bezpochyby při prostudování trestního spisu dne 30. 10. 2020, avšak s konečnou platností byla osoba povinná k vydání bezdůvodného obohacení stanovena až právní mocí odsuzujícího trestního rozsudku.

18. Jelikož žaloba byla doručena soudu dne 25. 4. 2022, subjektivní promlčecí lhůta dle § 629 odst. 1 o.z. nemohla v žádném případě uplynout. Obdobně nemohla uplynout ani objektivní promlčecí lhůta v délce trvání 10 let dle § 638 odst. 1 o.z., neboť počátek sdělování předmětných děl byl v trestním řízení stanoven nejdříve na 30. 11. 2015. Tím spíše k jejímu uplynutí nemohlo dojít, pokud některá předmětná díla byla vyhotovena podstatně později a zdejší soud nevylučuje ani stanovení promlčecí lhůty v délce trvání 15 let dle § 638 odst. 2 o.z. (jakkoliv se zdejší soud nezabýval otázkou, zda bylo bezdůvodné obohacení nabyto úmyslně, protože to s ohledem na závěr výše nebylo nezbytné).
19. Zdejší soud souhlasí se žalovaným, že by bylo vhodné, aby žalobce v budoucnu věnoval přihlašování svých nároků do trestního řízení větší pozornost, a to především z hlediska důsledného rozlišování mezi majetkovou škodou a bezdůvodným obohacením. Zdejší soud se neseťkává poprvé se situací, kdy nepřesná specifikace přihlášených nároků v trestním řízení následně způsobila komplikace v řízení civilním. Z hlediska promlčení je však v této věci zcela irelevantní, jakým způsobem nebo dokonce zda vůbec byly nároky žalobce v trestním řízení uplatněny. Z výše uvedeného je patrné, že i kdyby žalobce v trestním řízení žádné nároky neuplatňoval, stejně nemohlo k jejich promlčení dojít.
20. Ohledně pasivní legitimace žalovaného je zásadní, že žalovaný byl pravomocným trestním rozsudkem shledán vinným, že v období od 30. 11. 2015 do 31. 3. 2019 neoprávněně umístil na veřejně přístupný server mj. předmětná díla a umožnil tak jakémukoliv uživateli internetu tato díla stáhnout. K umístění předmětných děl na daný server neměl žalovaný příslušnou licenci. Tento závěr vychází bezprostředně z pravomocného trestního rozsudku, kterým je zdejší soud dle § 135 o.s.ř. vázán a v tomto rozsahu není oprávněn skutkový stav přezkoumávat.
21. Podle § 40 odst. 1, 4 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, ve znění účinném k 31. 3. 2019 (dále jen „AZ“), ve spojení s § 2991 o.z se může autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo, domáhat mj. vydání bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, ve výši dvojnásobku odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.
22. Z jednotlivých licenčních smluv uvedených v bodě 13 odůvodnění vyplývá, že žalobce byl vždy po celé období trestné činnosti žalovaného (resp. v některých případech až od okamžiku premiéry daného filmu, pokud k ní došlo až v průběhu trestné činnosti, avšak licencovat období před oficiálním uvedením filmu pochopitelně postrádá jakékoli ratio) držitelem výhradní licence ke všem předmětným dílům (minimálně) pro území ČR k jejich distribuci prostřednictvím umístění na síti internet takovým způsobem, že si je kdokoli může zdarma či za poplatek stáhnout. V souladu s § 41 AZ se tak může domáhat bezdůvodného obohacení namísto samotného autora též žalobce jako držitel výhradního oprávnění k tomuto způsobu distribuce.
23. Pokud v některých případech byly na stránkách www.csfd.cz nebo www.imdb.com u jednotlivých předmětných titulů uvedeny jiné distribuční společnosti než žalobce (např. u filmu *Kobry a užovky* se jedná o společnosti Falcon a Česká televize, viz příloha W2), pak z těchto zápisů v žádném z případů nevyplývá, že by tyto společnosti měly mít oprávnění pro šíření díla na internetu. Konkrétně např. u zmiňovaného filmu *Kobry a užovky* má mít údajně společnost Falcon oprávnění k užití díla v kinech a Česká televize k užití v TV. Jakkoliv faktickou existenci takové licence by bylo nutné prokázat licenční smlouvou, a ne pouhým výpisem z internetové filmové databáze, pak z pohledu soudu nic nebrání tomu, aby výhradní či snad potenciálně i nevýhradní licence k různým způsobům užití byla udělena různým společnostem. Jelikož ani v jednom případě takovéto záznamy nijak nenaznačily, že by pro užití

předmětných děl právě prostřednictvím sítě internet měl mít oprávnění jakýkoliv jiný subjekt, soud se touto námitkou již dále nezabýval a považuje ji za bezpředmětnou.

24. Obdobně irelevantní je obrana žalovaného poukazující na skutečnost, že některé z filmů byly v době protiprávního užití již dříve uveřejněny v televizi a jejich obsah tak byl již široké veřejnosti znám. I kdyby tomu tak skutečně bylo (soud se touto okolností v řízení nezabýval), nemělo by to pro rozhodování význam. Potenciální známost daného díla mezi jeho konzumenty nijak nezbavuje žalovaného povinnosti opatřit si řádným způsobem licenci k užití takového díla.
25. Při stanovení výše bezdůvodného obohacení soud vycházel z obvyklé licenční odměny za získání licence k užití díla prostřednictvím sítě internet. Žalobce v řízení prokázal, že licenci pro užití filmových děl prostřednictvím sítě internet takovým způsobem, že k němu mají uživatelé přístup v místě a čase dle své volby, uděluje nejméně za cenu tzv. minimální garance. Tato představuje částku, kterou je nabyvatel licence povinen v každém případě uhradit bez ohledu na případný počet zhlédnutí/stažení daného filmu. Výše minimální garance činila v době neoprávněného užití předmětných titulů 10 800 Kč ročně u filmů starších 5 let a 15 300 Kč u filmů novějších. Žalobce současně prokázal, že obdobnou licenci uděluje nejméně na dobu 1 roku, a jednání žalovaného trvalo dle závěrů trestního řízení nejméně po dobu od 30. 11. 2015 do 31. 3. 2019. Pokud tedy žalobce odvozuje vyšší bezdůvodného obohacení od licenční odměny za 1 rok, dospěl soud k závěru, že se jedná o minimální částku, kterou by byl žalovaný povinen za poskytnutí licence uhradit (velmi pravděpodobně by se naopak jednalo s ohledem na délku trvání protiprávního jednání o částky vyšší, v tomto směru je však soud limitován částkami uplatněnými žalobcem).
26. Obvyklá cena minimální garance (a tedy i minimální cena licence) pro užití děl na síti internet v případě filmů Gympl, Líbáš jako ďábel, Perfect Days – I ženy mají své dny činí 10 800 Kč, celkem 32 400 Kč. Obvyklá cena minimální garance (a tedy i minimální cena licence) pro užití děl na síti internet v případě filmů Bony a klid 2, Cesta bez návratu, Jak se zbavit nevěsty, Kobry a užovky, Učitelka a Život je život činí 15 300 Kč za každý film, celkem 91 800 Kč. Minimální cena licence za užití všech předmětných děl po dobu nejméně jednoho roku (kdy licence na kratší období se neuděluje) tak činí 124 200 Kč. Bezdůvodné obohacení ve vyšší dvojnásobku obvyklé odměny dosahuje výše 248 400 Kč.
27. Ohledně úroků z prodlení soud přihlédl k výzvě k vydání bezdůvodného obohacení ze dne 30. 3. 2022, kde byla žalovanému stanovena lhůta k zaplacení do 5 dnů od obdržení výzvy. Pokud se žalobce rozhodl požadovat úroky z prodlení až od pozdějšího data, konkrétně ode dne podání žaloby, pak se jedná z jeho strany o přípustnou dispozici se svým návrhem. Soud proto ve výroku I. rozsudku zavázal žalovaného mj. k úhradě úroků z prodlení v zákonné výši ode dne 25. 4. 2022 do zaplacení.
28. Pokud se jedná o žalovaným zmiňované rozsudky č.j. 24 C 57/2015-241 a 7 Co 31/2019-288, pak v tomto řízení byl zjištěný skutkový stav zásadně odlišný od probíhajícího řízení. V uvedeném sporu byli žalobci oprávněni k šíření autorských děl na video nosičích, popřípadě formou DVD. Pokud měli žalobci oprávnění k šíření děl formou videosloužby na vyžádání, pak tato licence byla nevýhradní. Soudy proto uzavřely, že žalobci nebyli držiteli výhradní licence k užití filmů prostřednictvím sítě internet. Tímto se daný spor liší od nyní projednávané věci, kde žalobce řádně prokázal držení výhradní licence pro šíření předmětných děl po internetu. V případě rozsudku č.j. 4 Co 25/2016-284 dokonce žalobci příslušné licenční smlouvy vůbec soudu nepředložili a dovozovali existenci licence z jiných důkazů. Ve všech případech se tak jedná o rozhodnutí založená na jiném skutkovém základě a jejich závěry se v aktuálně projednávané věci nijak neprojeví.
29. Námitka žalovaného, že žalobce není zapsán jako poskytovatel audiovizuální mediální služby na vyžádání, nemá ve sporu taktéž žádnou relevanci. Žalobce v žádném případě nemusí sám

aktivně využívat všechna nabytá oprávnění a je čistě věcí žalobce, jakým způsobem nastaví svůj obchodní model. Pokud žalobce oprávnění k užití předmětných děl na internetu pouze za úplatu poskytuje dalším subjektům (jak ostatně bylo v řízení prokázáno nejméně ve vztahu ke společnosti OBBOD s.r.o.), pak takovému postupu žádné právní důvody nebrání a není nezbytné, aby byl sám žalobce u RRTV registrován.

30. K údajnému spoluzavinění provozovatele stránek www.ulozto.cz zdejší soud uvádí, že to byl výhradně žalovaný, který na uvedené stránky nahrával a tím také zpřístupňoval dalším osobám autorsky chráněný obsah, pro jehož užití tímto způsobem neměl odpovídající oprávnění. Uvedené jednání žalovaného dosáhlo takové intenzity, že bylo pravomocně kvalifikováno jako trestný čin. Za této situace není na místě dovozovat odpovědnost provozovatele internetových stránek, který své uživatele žádným způsobem k protiprávní činnosti nevybízí ani nemotivuje – srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2019, sp. zn. I. ÚS 249/19 a tam uvedený závěr „*Jinak řečeno, mezi poskytováním zmíněných specifických služeb cloudového úložiště a nahráním a zpřístupněním souborů obsahující autorská díla bez příslušné licence ze strany některých uživatelů nebyla v daném případě dána relevantní příčinná souvislost (kupř. v tom, že by služby rychlejšího stahování či reklamy byly vázány na nelegální obsah uložených dat, a tím bylo vědomě napomáháno jeho zveřejňování a zpřístupňování apod.)*.“
31. Zdejší soud si je pochopitelně vědom rozsáhlé novelizace autorského zákona provedené zákonem č. 429/2022 Sb., kterým se v oblasti autorského práva stanoví konkrétní povinnosti a odpovědnost poskytovatelům služeb pro sdílení obsahu online. Uvedená právní úprava však nabyla účinnosti až dne 5. 1. 2023 a s ohledem na čl. 2 bod 1 (přechodná ustanovení) zákona č. 429/2022 Sb. nelze tuto úpravu na předmětný spor aplikovat.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o.s.ř. a plně úspěšnému žalobci b) přiznal plnou náhradu nákladů řízení. Tyto sestávají z mimosmluvní odměny advokáta dle § 6 a násl. vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen vyhlášky) za 9 úkonů právní služby v plné výši (převzetí a příprava zastoupení, předžalobní výzva, sepis a podání žaloby, vyjádření ze dne 5. 1. 2023, vyjádření ze dne 6. 2. 2023, účast na jednání soudu dne 7. 2. 2023 (2 úkony), doplnění tvrzení ze dne 3. 3. 2023, účast na jednání soudu dne 7. 3. 2023). Sazba mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby činí dle § 7 bodu 6 ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky částku 7 440 Kč. Soud při stanovení výše odměny vycházel z tarifní hodnoty 248 400 Kč. Mimosmluvní odměna za úkony právní služby tak činí 66 960 Kč. Ke každému úkonu právní služby je nutné přičíst náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 vyhlášky ve výši á 300 Kč, tedy celkem 2 700 Kč. Zástupci žalobce náleží dále cestovné a náhrada za promeškaný čas v souvislosti s účastí na jednání soudu ve dnech 7. 2. a 6. 3. 2023. Cestovné představuje součet jízdného hromadnými dopravními prostředky v celkové výši 1 436 Kč dle předložených jízdných dokladů (369 Kč, 329 Kč, 369 Kč, 369 Kč). Náhrada za promeškaný čas dosahuje 39 půlhodin á 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky, tedy celkem 3 900 Kč. Uvedené částky je nutné navýšit o 21 % DPH (zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH). Celkem tak náklady řízení žalobce b) činí 90 745,16 Kč. Platební místo soud určil dle § 149 odst. 1 o.s.ř. a lhůtu k plnění dle § 160 odst. 1 o.s.ř.
33. O přechodu poplatkové povinnosti soud rozhodoval dle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Žalobce byl v řízení ze zákona osvobozen od soudních poplatků a jeho návrhu bylo vyhověno, současně nebyly shledány žádné důvody, které by přechod poplatkové povinnosti vylučovaly, soud proto zavázal žalovaného k úhradě odpovídající výši soudního poplatku. Ten činí dle položky 1 bodu 1 písm. b) Sazebníku soudních poplatků (příloha č. 1 cit. zákona) 5 % žalované částky, tj. 12 420 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen uhradit ČR – Krajskému soudu v Brně taktéž v obecné pariční lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku dle § 160 odst. 1 o.s.ř. Nad rámec výše uvedeného zdejší soud konstatuje, že v této fázi řízení se jedná o přechod poplatkové povinnosti na žalovaného výhradně ze žalobce

b). Pokud v dalším průběhu řízení bude vyhověno taktéž nárokům žalobců a) a c), může dojít k přechodu poplatkové povinnosti též u jimi žalovaných nároků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, Rooseveltova 16, Brno.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnosti uložené mu pravomocným a vykonatelným rozsudkem, je možno domáhat se výkonu rozhodnutí.

Brno 14. března 2023

JUDr. Boris Filemon v. r.
soudce